

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 994

гр. Враца, 07.12.2021 г.

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА в закрито заседание на седми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Магдалена Б. Младенова

като разгледа докладваното от Магдалена Б. Младенова Гражданско дело № 20211420102186 по описа за 2021 година

Производството е образувано по повод постъпила искова молба от „Сtimi - 97“ ООД, ЕИК: 122040856, със седалище и адрес на управление: с. Джурово, ул. „Генерал Елис“ № 5, против Х. К. Ц., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. ***, ж.к. „****“, бл. **, вх. **, ет. **, ап. **, с която е предявен иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от общо 6 809,53 лв. /от които 4 128,76 лв. за изтегляне на автомобила и почистване на района; 1 890,29 лв. – за закупуване на Вентил *** 3; 342,27 лв. – за ремонт; 23,47 лв. – за разходи по дело в Германия и 424,74 лв. – за закупуване на сензор/, представляваща обезщетение за виновно причинени от ответника вреди вследствие реализирано ПТП, ведно със законната лихва върху сумата от датата на увреждането – 04.09.2020 г. до окончателното ѝ изплащане. Посоченото в исковата молба правно основание на предявения иск е по чл. 45 ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че ответникът работел по трудов договор на длъжност „Шофьор товарен автомобил (международен транспорт)“ в ищцовото дружество, като управлявал товарен автомобил „****“ с контролен номер *****. Поддържа се, че на 04.09.2020 г. по време на командировка в Република Германия автомобилът претърпял ПТП. Твърди се, че вследствие на пропуск от водача да вземе мерки, пречатстващи потеглянето на паркираното МПС, то тръгнало на заден ход и попаднало в р. Майн. По тази причина и по заповед на полицейските власти на Германия се наложило да се предприеме спасителна операция по изваждане на автомобила от реката, която била заплатена от ищцовото дружество. Посочва се, че вследствие на претърпяното ПТП били нанесени вреди по автомобила, както и на превозваната стока. Нанесените само по автомобила вреди били оценени на 3 500 евро според съставения доклад за ПТП. Поддържа се, че за да може да бъде използван отново автомобилът, се наложило същият да бъде ремонтиран, като първоначално бил извършен ремонт в Германия, който позволил автомобилът да се движи на собствен ход до България. Впоследствие в базата на ищеца бил извършен окончателен ремонт, за да може този автомобил да се ползва за превоз на товари, като така били спестени допълнително разходи по ремонта, за сметка на труда, положен от служители на ищеца. Твърди се, че за

отстраняване на вредите и заплащане на разходи във връзка с претърпяното ПТП ищцовото дружество превело сума в размер на 4 150 лв. по сметка на жената на ответника – Д. В. И., като договорката с ответника била, че тази сума му се предоставя като заем, който да бъде върнат, тъй като вредата е причинена от негово виновно поведение. Към настоящия момент тази сума не била върната. Посочва се, че във връзка с настъпилото застрахователно събитие ищецът предявил претенция за обезщетение пред ЗАД „Булстрад Иншурънс Виена Груп“ по сключената за автомобила застраховка „Каско“, но след разглеждане на преписката, застрахователят отказал да плати. Поддържа се че всички направени разходи за ремонта на автомобила представляват пряка и непосредствена вреда за ищцовото дружество, като поради проявената груба небрежност от ответника ищцовото дружество понесло вреди, както следва: 4 128,76 лв. за изтегляне на автомобила и почистване на района; 1 890,29 лв. – за закупуване на Вентил ****; 342,27 лв. – за ремонт; 23,47 лв. – за разходи по дело в Германия и 424,74 лв. – за закупуване на сензор /уточнени с молба с вх. № 2448/23.06.2021 г./. Твърди се, че след като ответникът самоволно не се явил на работа без основателна причина цяла седмица, със Заповед № 25/21.09.2020 г. трудовият му договор бил прекратен. Въпреки поканите от страна на ищцовото дружество той отказал да заплати каквато и да било част от посочената по-горе сума. Посочва се още и че по искова молба, подадена от ищеца в настоящото производство, било заведено гр.д. № 209/2021 г. по описа на Врачански районен съд, като бил предявен иск за връщане на дадения заем, но съдът отхвърлил същия и към днешна дата не била върната сумата, преведена от ищеца на Д. И..

В срока по чл. 131 ГПК е подаден отговор от ответника, с който предявеният иск се оспорва като неоснователен. Посочва се, че с оглед изложените твърдения в исковата молба предявеният иск е с правно основание чл. 211, във вр. с чл. 203, ал. 2 КТ за ангажиране на пълната имуществена отговорност на работника. Посочва се, че за уважаването на този иск следва да се установят специфичните елементи от фактическия състав на чл. 203, ал. 2 КТ, а именно деянието да е осъществено не при или по повод на възложената работа и съответно деецът да е действал виновно, но само при условията на умишъл, доколкото при небрежна форма на вина отговорността му може да бъде само ограничена по аргумент от чл. 203, ал. 1 КТ и съответно би могла да бъде реализирана само по реда на Раздел втори на Глава десета КТ, а не по общия ред. Посочва се, че такива твърдения не са наведени в исковата молба. Твърди се, че в конкретния случай липсват доказателства ответникът да е целял или допускал настъпването на вредоносния резултат, поради което липсват доказателства деянието да е извършено умишлено, а и самият ищец не поддържа тезата за умишъл при извършване на деянието. Излагат се съображения, че аргументите на ищеца се свеждат до наличие на вина под формата на непредпазливост, което според него е достатъчно да ангажира отговорност в пълен размер, а доколкото КТ изрично въвежда разлика в отговорността тогава, когато вредите са нанесени при непредпазливост, и тогава, когато това е станало умишлено, не следва да се присъжда и обезщетение в ограничения по чл. 206, ал. 1 КТ размер, тъй като законодателят е предвидил специфичен ред по чл. 210, ал. 5, вр. ал. 1 КТ за това с издаване на заповед за определяне на основанието и размера на отговорността на работника и инициране на заповедно производство въз основа на същата, за което няма

данни да е сторено. Посочва се и че в конкретния случай от представените писмени доказателства не става ясно, че именно ответникът е причинил виновно ПТП, не се доказва и противоправно поведение. Твърди се, че не е налице договор за заем, сключен между страните, а сумата в размер на 4 150,00 лв. е предоставена на ответника във връзка с изпълнение на трудовите му задължения. Иск се предявения иск да бъде отхвърлен.

С Разпореждане № 1587/04.10.2021 г. съдът е указал на ищеца в едноседмичен срок от получаване на съобщението да посочи фактическото основание на имуществената отговорност на работника, което поддържа, а именно дали се позовава на вреди, причинени от ответника по непредпазливост, умишлено причинени такива или вреди, причинени в резултат на престъпление.

С молба с вх. № 7513/20.10.2021 г. ищецът е направил уточнение, че поддържа становище, че деянието е извършено по непредпазливост, поради проявена небрежност от страна на ответника, който не е осигурил превозното средство срещу потегляне, което е довело до вредите за ищцовото дружество.

След като взе предвид събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съдът прима за установено следното от фактическа и правна страна:

Предметът на делото е спорното материално субективно право – претендирано или отричано от ищеца, индивидуализирано от основаниято и петитума на иска. Съдът не е обвързан от правната квалификация, посочена от ищеца, а я определя сам въз основа на въведените от ищеца твърдения. С оглед наведените фактически твърдения за осъществяване на процесното ПТП, от което са произтекли вредите за ищеца, при изпълнението на трудовите задължения на ответника /по време на командировка/ съдът намира, че предявената от ищеца претенция касае реализиране на имуществената отговорност на работника за вреди, причинени на работодателя, която бива пълна и ограничена.

Следва да се обсъди въпросът за допустимостта на предявения иск с оглед на наведените от ищеца фактически твърдения в исковата молба и с оглед поддържаното становище в молба с вх. № 7513/20.10.2021 г., че деянието е извършено по непредпазливост, поради проявена небрежност от страна на ответника.

Следва да се отбележи, че в исковата молба, въпреки че като правно основание на предявения иск се сочи чл. 45 ЗЗД, не се навеждат доводи за виновно умишлено поведение от страна на ответника, което да е в причинна връзка с произтеклите за ищеца вреди. Посочено е, че вследствие на пропуск от ответника да вземе мерки, пречатстващи потеглянето на паркираното МПС, то тръгнало на заден ход и попаднало в р. Майн, като така описано поведението сочи на твърдение за небрежно причиняване на вредите. Не се твърди от ищеца и деянието на ответника да е осъществило състава на престъпление, нито вредите да са причинени от него не при или по повод изпълнението на трудовите му задължения. Ищецът изрично посочва, че вредите са причинени от ответника по време на негова командировка в Република Германия, тоест фактическите му твърдения са за осъществяване на процесното ПТП, причинило вредите, при изпълнението на трудовите

задължения на ответника.

В изпълнение на даденото указание на съда да посочи фактическото основание на имуществената отговорност на работника, което поддържа, с молба с вх. № 7513/20.10.2021 г. ищецът е отстранил нередовността на исковата молба, като ясно и недвусмислено е посочил, че счита, че с действията си ответникът му е причинил вреди по непредпазливост, поради проявена небрежност. Небрежната форма на вина е изрично посочена в разпоредбата на чл. 203, ал. 1 и чл. 206 КТ, обхващаща ограничената имуществена отговорност на работника/служителя.

Предвид гореизложеното съдът намира, че в случая предявеният иск е с правно основание по чл. 203, ал. 1 КТ – за ангажиране на ограничената имуществена отговорност на ответника по съдебен ред за вреди, причинени на ищеца по небрежност при изпълнението на трудовите му задължения.

Кодексът на труда съдържа специална регламентация относно реда за осъществяване на ограничената имуществена отговорност на работника спрямо работодателя, който ред се отклонява от общото исково производство и го дерогира. За да бъде осъществена ограничената имуществена отговорност, съгласно чл. 210, ал. 1 КТ работодателят следва да издаде заповед, с която да определи основанието и размера на отговорността на работника или служителя. Ал. 2 на посочената разпоредба дефинира сроковете, в които следва да бъде издадена заповедта от работодателя. Издаването на предвидената в чл. 210, ал. 1 КТ заповед от работодателя е положителна процесуална предпоставка за реализиране на ограничената имуществена отговорност на работника или служителя. В случаите, когато поради прекратяване на трудовото правоотношение събирането на суми не може да стане чрез удържки от трудовото възнаграждение на работника или служителя, както е в разглеждания казус, въз основа на заповедта на работодателя, работодателят може да предяви съдебно вземането си /чл. 210, ал. 5 КТ./ Налага се извод, че независимо дали ограничената имуществена отговорност се реализира по реда на чл. 210, ал. 4 КТ, или по съдебен ред по чл. 210, ал. 5 КТ /когато трудовото правоотношение е прекратено, както е понастоящем/, задължителна предпоставка за търсене на отговорността е наличието на издадена заповед от работодателя, с която да е определено основанието и размера на отговорността на работника или служителя. Ищецът нито сочи фактически твърдения за издаването на такава заповед, нито представя доказателства за това. /в този смисъл Определение № 1235 от 2.11.2012 г. на ВКС по гр. д. № 390/2012 г., III г. о.; Определение № 580 от 30.07.2015 г. на ОС - Враца по в. ч. гр. д. № 372/2015 г./.

Допустимостта на предявения иск представлява въпрос, за който съдът следи служебно по всяко време на делото. Предявеният иск се явява процесуално недопустим поради липсата на абсолютна процесуална предпоставка за разглеждането му. С оглед на гореизложеното, исковата молба следва да бъде върната на ищеца „Сtimi - 97“ ООД като процесуално недопустима, а производството по делото – прекратено.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 4 ГПК право на разноси има ответникът. Следва да се отбележи, че в отговора на исковата молба не е направено искане

за присъждане на разноси. Към отговора е представен договор за правна защита и съдействие, в който е отбелязано, че договореното адвокатско възнаграждение в размер на 680,00 лв. е платимо по банков път. С оглед задължителното за съдилищата произнасяне по т. 1 на Тълкувателно решение № 6 от 2013 г. на ОСГТК по тълкувателно дело № 6/2012 г., в договора за правна помощ следва да бъде посочен начинът на плащане на възнаграждението и при уговорка, че плащането се извършва по банков път, следва страната задължително да е представила доказателства за това. Поради непредставяне на такива доказателства, разноси в полза на ответника не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл. 130 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба, подадена от „Сtimi - 97“ ООД, ЕИК: 122040856, със седалище и адрес на управление: с. Джурово, ул. „Генерал Елис“ № 5, против „ХР. К. Ц., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. *****, ж.к. „***“, бл. **, вх. **, ет. **, ап. **, като процесуално недопустима.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. дело № 2186/2021 г. по описа на Районен съд – Враца.

Определението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Враца с частна жалба в едноседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____